

— изслѣдваніе, кое-то дѣйствително было необходимо, за да направи първо-то му откритіе полезно. Понеже станало познато, че планеты-тѣ обыкалятъ по еллипсы, и понеже тѣхно-то движеніе, споредъ наблюденія-та, излѣзло неравномѣрно въ различни части на тѣхны-тѣ орбиты, то станало нужно да са намѣри нѣкой простъ законъ, кой-то управлява орбитно-то движеніе, и съ помощь-та на кого-то да е възможно бърже да са слѣди за планета-та и да са изчисляватъ нейны-тѣ мѣста. За да са открые този законъ, въ сѣществуваніе-то на кого-то Кеплеръ, по видимому, не сж сжмѣвалъ, той начърталъ еллипсисъ, кой-то прѣдставлявалъ орбита-та на Марса, въ коя-то слънце-то занимавало единъ отъ фокусы-тѣ на тѣзи крива линія. На окръжностъ-та ꙗ были забѣлѣжены мѣста-та на планета-та, кой-то были опрѣдѣлены отъ наблюденія; и тукъ са наченалъ редъ изслѣдванія, кой-то съвршенно довелъ до откритіе-то на втория великъ законъ на планетны-тѣ движенія, кой-то може да са изрече така: **ако тѣглимъ една права линія отъ центра на слънце-то до нѣкоя планета, то тѣзи линія, нато са движе постѣпателно заедо съ планета-та, ще описва равны площы въ равны врѣмена.** Този законъ са съгласявалъ по най-съвршенъ начинъ съ фактове-тѣ и изведнажъ далъ възможность да са слѣди за планеты-тѣ, и, отъ срѣдно-то движеніе, да са изчислява мѣсто-то на сѣкоя отъ тѣхъ. Това е было таквось тържество, до кое-то вѣчка-та сложностъ на дрѣвны-тѣ системы никога не достигала.

Вѣкой другъ умъ, по-малко отваженъ отъ умъ-тъ на Кеплера, могълъ бы да са задоволи съ тѣзи двѣ откритія. Свойства-та на кривы-тѣ линіи, кой-то обыкалятъ планеты-тѣ, и закона, кой-то управлявалъ тѣхны-тѣ движенія по тѣзи орбиты, были съвршенно достаточны не само за да са обяснятъ вѣщкы-тѣ явленія на небесы-тѣ тѣла, но, и да са даде възможность да са прѣдсказва тѣхно-то настѣпленіе. По видимому, не оставало вече какво да са прибави. Но Кеплеръ не мыслилъ така. Той разумѣвалъ, че слънчова-та система не е нѣкое просто събраніе отъ отдѣлны планеты, кой-то обыкалятъ около общъ центръ; но че тя е система въ высня стѣпень стройна, въ коя-то сѣществувади нѣкаквы си общы съединителны връзки, кой-то, веднажъ като са намѣрятъ, ще прѣдставятъ слънчова-та система въ нова и истинна свѣтлина.

Тѣзи връзка, мыслилъ той, сѣществувала въ нѣкакво си тайственое отношеніе между времена-та на обыкаленіе-то на планеты-тѣ по орбиты-тѣ и растоянія-та имъ отъ слънце-то. Въ Исторія-та на това забѣлѣжително изслѣдваніе, ный са срѣщамы съ единъ отъ най-блѣскавы-тѣ примѣры за плодове-тѣ на настойчивость-та. Ако нѣкоя върховна сила, нѣкой духъ отъ по-свѣтлъ мѣръ, бы внушилъ на Кеплера мысль за дѣйствително-то сѣществуваніе на нѣкакво си отношеніе между планетны-тѣ періоды и растоянія-та, и бы му прѣдложилъ да открые този тайственень законъ, тогасъ щѣше да има опрѣдѣленна цѣль прѣдъ астранома, и да настоява въ прѣслѣдваніе-то на тѣзи цѣль, щѣше да бѣде въ прѣдѣли-тѣ на възможностъ-та, даже и цѣль животь да са исчерпѣше въ безплодны усилія. Но да възбуди въ своя собственъ умъ достаточно твърда вѣра въ сѣществуваніе-то на законъ, за кого-то нигдѣ са не срѣщало ни най-малка загатка, и настойчиво да го търси прѣзъ седмнадесять годишенъ тѣжкъ трудъ, — това е почти невѣроятно.